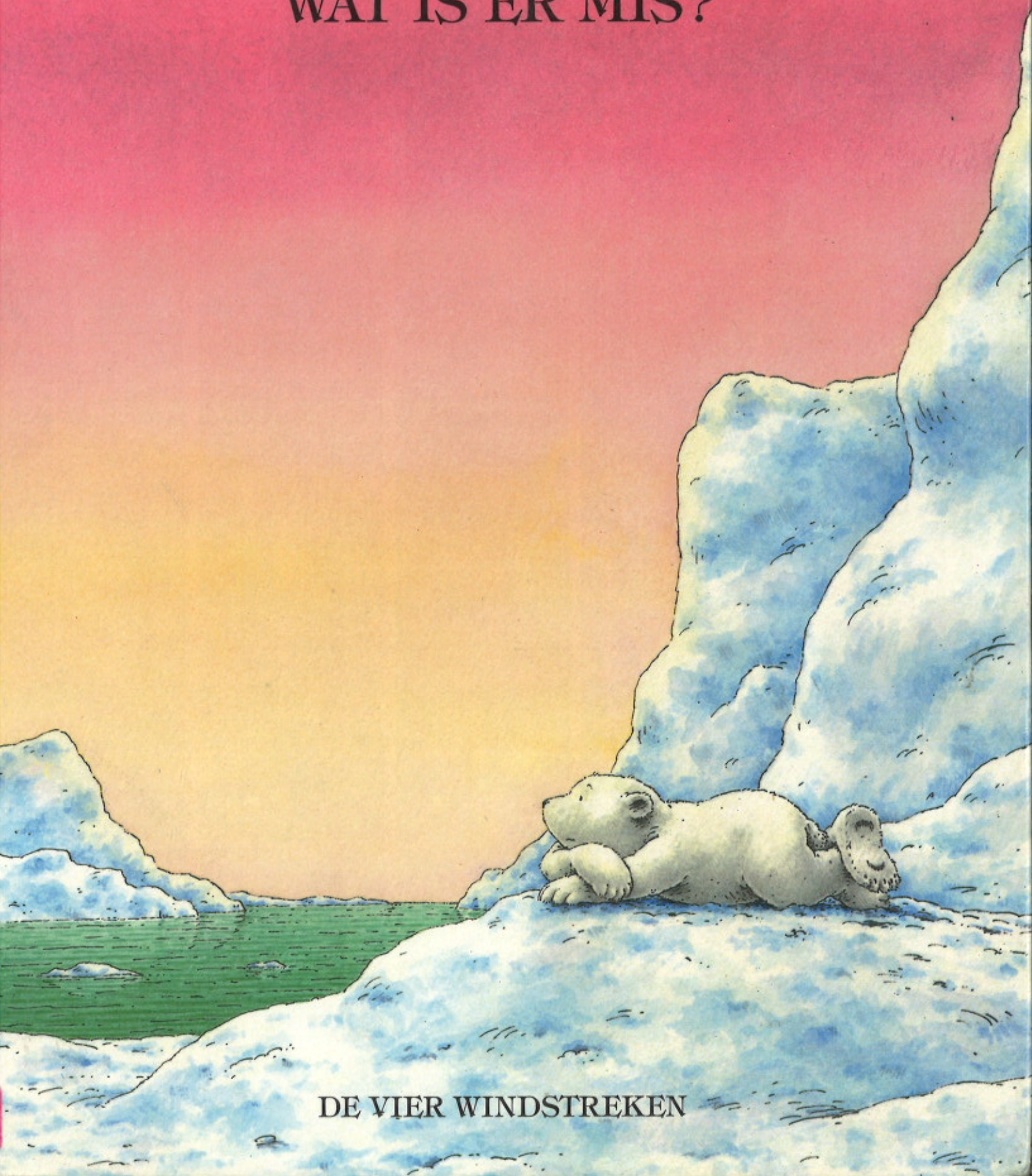


HANS DE BEER

KLEINE IJSBEER

WAT IS ER MIS?



DE VIER WINDSTREKEN



Op de noordpool kun je leuk spelen. Dat weet Lars, de kleine ijsbeer, ook wel. Maar de laatste tijd verveelt hij zich vaak. Dan ligt hij maar wat voor zich uit te staren in de grote, witte wereld.

‘Wat is er toch?’ vragen zijn vader en moeder bezorgd, als hij weer eens triestig achter ze aan sjokt.

‘Ik heb nooit iemand om mee te spelen,’ klaagt Lars, ‘wanneer krijg ik nu eens een broertje of een zusje?’

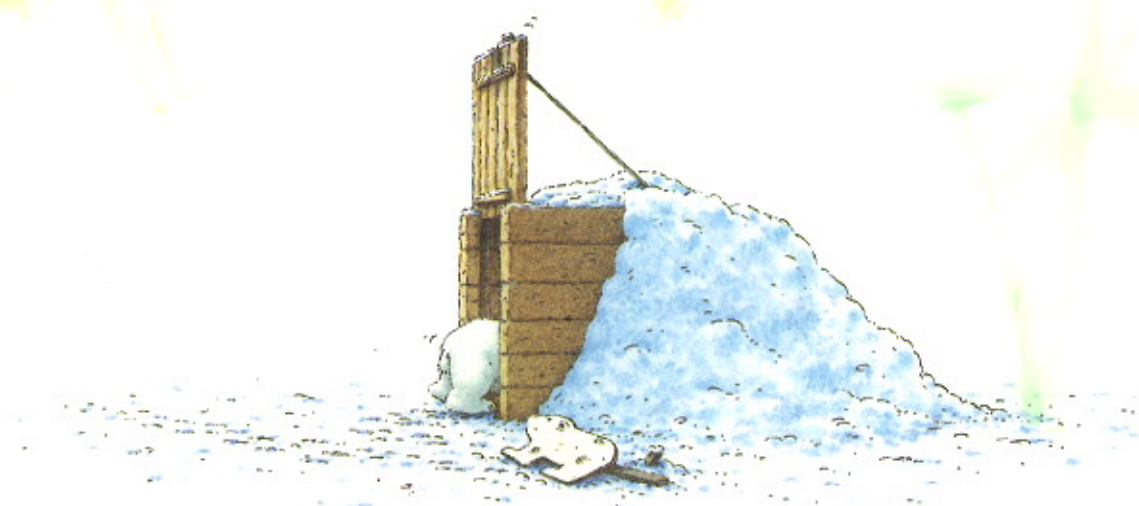
‘Geduld, jongen,’ zegt vader ongeduldig.

‘Dat soort dingen kun je nu eenmaal niet afdwingen,’ zucht moeder.

Al rondsloeterend is Lars vandaag ver van huis beland. 'Terug naar het hol maar weer,' mokt hij.

Plotseling ziet hij een vreemd soort kist in de sneeuw met daarvoor... maar dat lijkt wel een kleine ijsbeer!

'Een broertje,' juicht Lars. Hij holt ernaar toe. Maar van dichtbij is zijn broertje een plank. Het lijkt een ijsbeer maar het blijft een plank.



Boos wil Lars weglopen, maar dan ruikt hij een vreemde geur rond de kist. Nieuwsgierig snuffelend schuifelt hij voetje voor voetje naar binnen.

KLING! – met een slag klappt een luik dicht.

Lars zit opgesloten.

Wat Lars ook probeert, zijn donkere gevangenis zit potdicht. Buiten hoort hij stemmen naderen en de kist beweegt onder zijn poten. Angstig drukt Lars zich tegen de wand. Wat zou hij graag weer in zijn eigen saaie hol zitten!



Veel later schrikt Lars wakker. Wat gebeurt er toch? Hij hoort een gierend lawaai en wordt wild door elkaar geschud. Met een schok barst zijn kist open.

Lars krabbelt met zere poten overeind. Hij staat in een hoge ruimte met kisten van allerlei formaat. Het gegier buiten wordt langzamerhand minder.

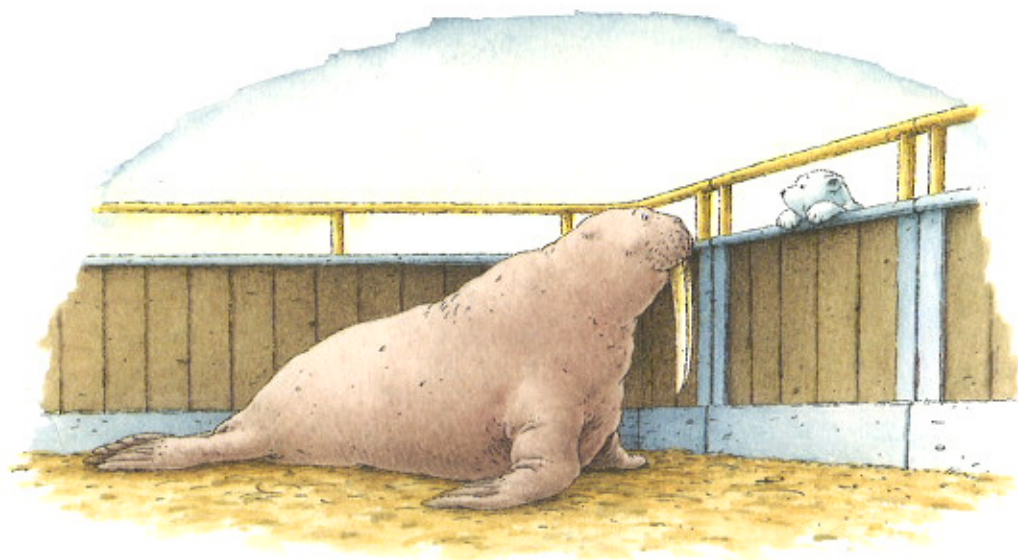
Waar ben ik nu weer? denkt Lars en hij snuift zachtjes. De lucht is vol onbekende geuren.

Moedig gaat Lars op verkenning.

Meteen verstijft hij van schrik! Hij kijkt in een groot gezicht met twee enorme slagstanden, recht boven zijn hoofd.

‘Niet zo bang, kleine ijsbeer, je ziet helemaal wit!’ lacht het gezicht vriendelijk. ‘Even voorstellen: Walter de walrus.’

Lars moet ook lachen. Hij is blij dat hij niet meer alleen is.

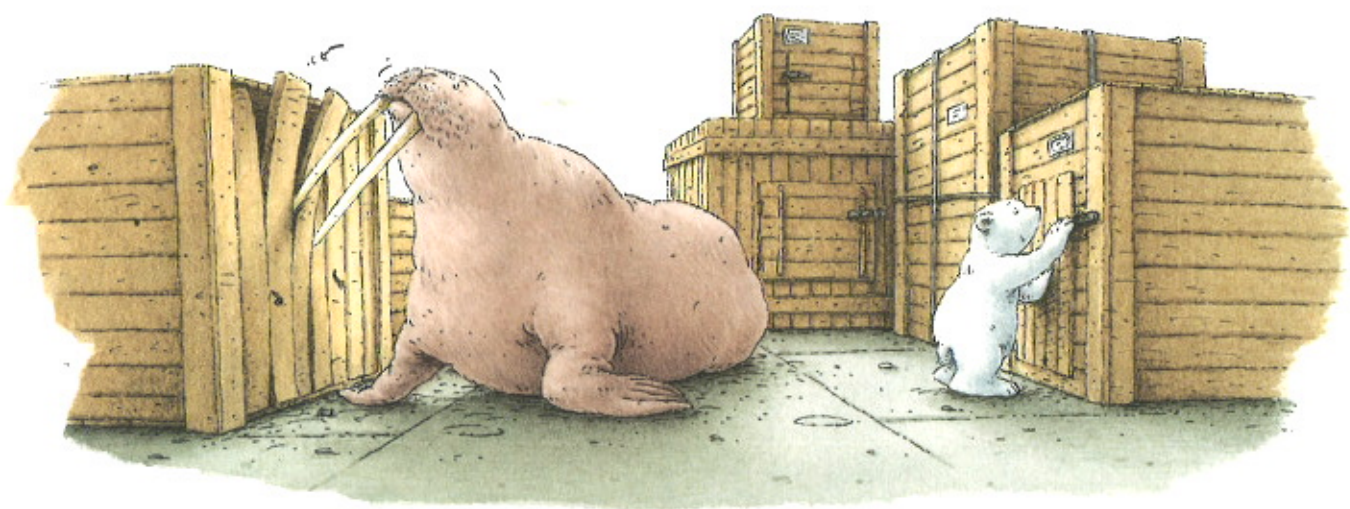


‘Ik ben Lars. Waar zijn we, Waltus?’

‘Walter, jongen, Walter de walrus,’ antwoordt Walter. ‘Dit hier is een vliegmaschine, vol kisten met dieren. Allemaal bestemd voor de dierentuin, net als jij en ik.’

‘Maar ik wil niet naar de dierentuin, ik wil naar huis,’ protesteert Lars.

‘Juist jongen. Ik ook,’ lacht Walter. ‘En daarom aan de slag!’



Met Walters aanwijzingen en de handige pootjes van Lars is het hok van de walrus snel open.

‘Vlug de andere kisten,’ zegt Walter tegen Lars, ‘jij doet het fijnere werk en ik zorg voor de grove klussen.’

Lars kan zijn ogen niet geloven. Uit de kisten komen de vreemdste dieren te voorschijn! Maar de grootste verrassing zit in één van de laatste kisten: een klein berinnetje, dat er bijna net zo uit ziet als Lars, alleen is ze helemaal bruin!

‘Dag, ik heet Bea,’ zegt ze blij.

‘Oh, en ik heet Lars,’ stamelt Lars verbaasd.

Vooral dankzij Walters slagtanen staan de dieren spoedig buiten. Zo vlug mogelijk rent, kruipt, vliegt iedereen ervandoor. Alleen Walter met zijn vinpoten komt maar langzaam vooruit.

‘Wacht op mij,’ roept hij, ‘wachten jullie toch op mij, alsjeblieft!’

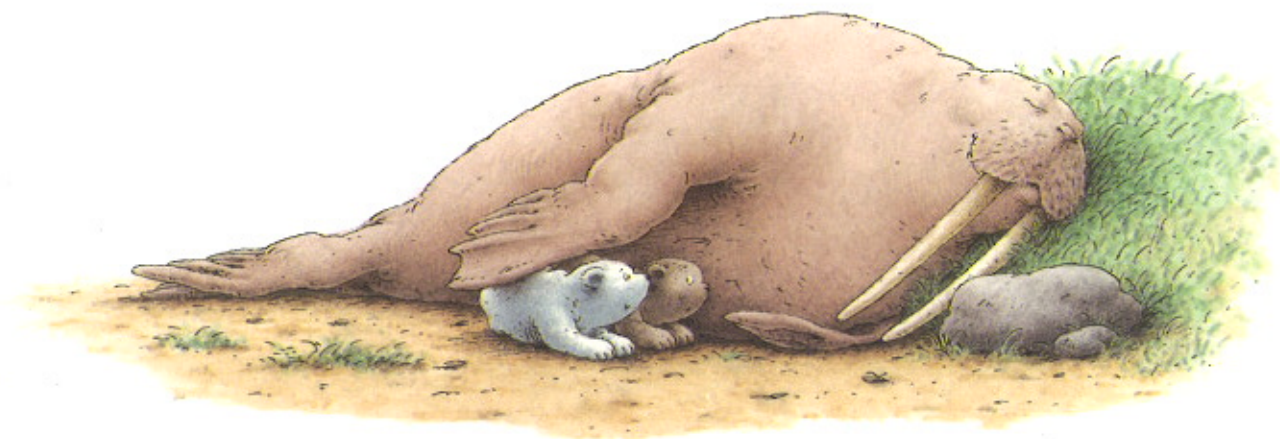
Maar iedereen haast zich verder. Lars en Bea zijn de enigen die blijven wachten. Samen uit, samen thuis, vinden zij allebei.

‘Dank je wel hoor,’ hijgt Walter blij. Maar oh, wat gaat hij langzaam!

Nog net op tijd bereiken ze de rand van het vliegveld. In het hoge gras verbergen ze zich voor de zoeklichten.

Als het weer donker is, hobbelt Walter opgelucht achter de twee beertjes aan, steeds dieper het bos in.





Op veilige afstand zijn ze dicht tegen elkaar aan in slaap gevallen.

Lars wordt wakker van Walters harde gesnurk. Dan hoort hij ook een zacht gesnik naast zich.

‘Wat is er, Bea, waarom huil je nou?’ vraagt hij bezorgd.

‘Ze hebben ook mijn vader en mijn moeder gevangen,’ snottert Bea, ‘maar in het vliegtuig waren ze niet. Nu heb ik niemand meer!’

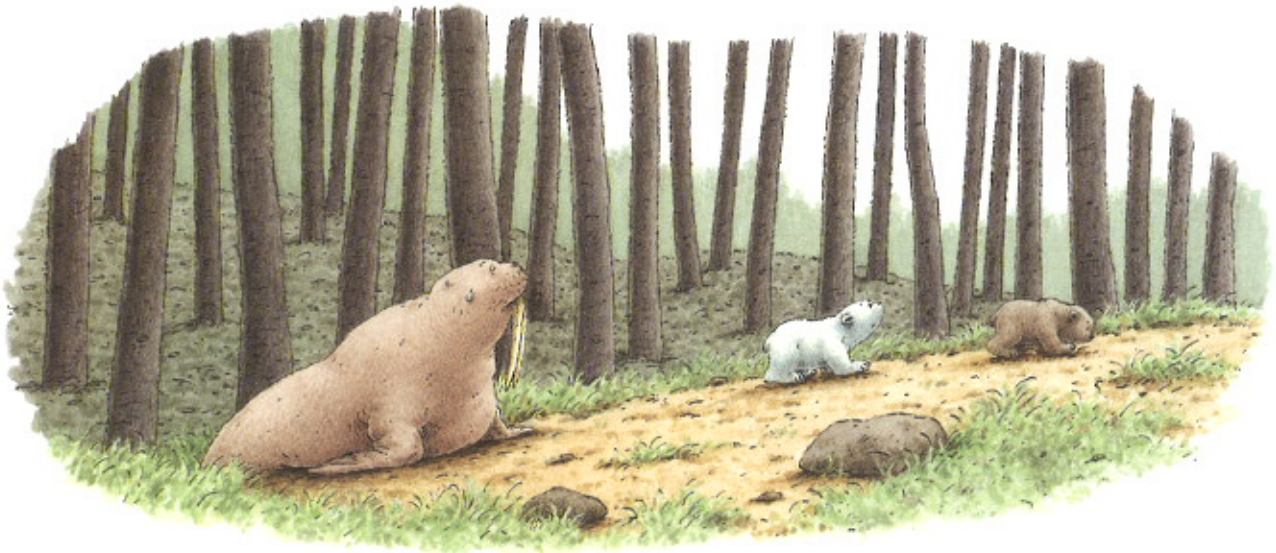
‘Ik ben er toch,’ troost Lars. En hij belooft Bea mee te nemen naar zijn ouders, die altijd al een zusje voor hem wilden.

‘Maar jullie zijn allemaal wit en ik ben bruin,’ snikt Bea.

‘Beer is beer,’ zegt Lars stoer.

‘Maar goed dat we Bea bij ons hebben,’ smakt Walter de volgende dag. Dat vindt Lars ook. Hij neemt nog een lik honing. Hij is trots op zijn nieuwe zusje.

1512



Lars probeert bomen te tellen. Maar Walter brengt hem aldoor in de war. 'Is het nog ver, Bea?' puft hij steeds maar.

'Nog even, we zijn nu dichtbij,' zegt Bea met haar neus tegen de grond. Ze speurt naar water voor Walter. 'Dan zorg ik voor de rest,' belooft Walter. Knap van Bea, vindt Lars. Zijn neus ruikt alles door elkaar in het bos.

Het duurt niet lang of ze komen bij een beek. Opgelucht spettert Walter rond. Op de kant kijken de twee beertjes toe.

'Vertel nog eens over de pool, Lars,' zegt Bea.

En Lars vertelt nog eens over de pool.

‘Gaat lekker zo, hè?’ lacht Walter naar zijn passagiers.

Walrussen kunnen misschien niet zo goed lopen, zwemmen doen ze voortreffelijk. Ze schieten nu flink op.

‘Alle rivieren komen uit in zee, en daarna zwemmen we gewoon naar het noorden. Een fluitje van een cent,’ fluit Walter vrolijk.

Lars is er niet zo gerust op. Het rivierwater begint steeds meer te stinken. En waar het stinkt zijn mensen, weet Lars.

Hij heeft gelijk: ze komen bij een grote stad. Aan wal wachten ze tot het donker wordt. Steeds meer lichtjes verschijnen aan de overkant.

Lars vertelt over de stad waar hij is geweest. Wat weet die kleine ijsbeer toch veel, vinden Walter en Bea.

Diep in de nacht glijden ze voorzichtig het water in. Zachtjes peddelen ze langs de nu stille stad.

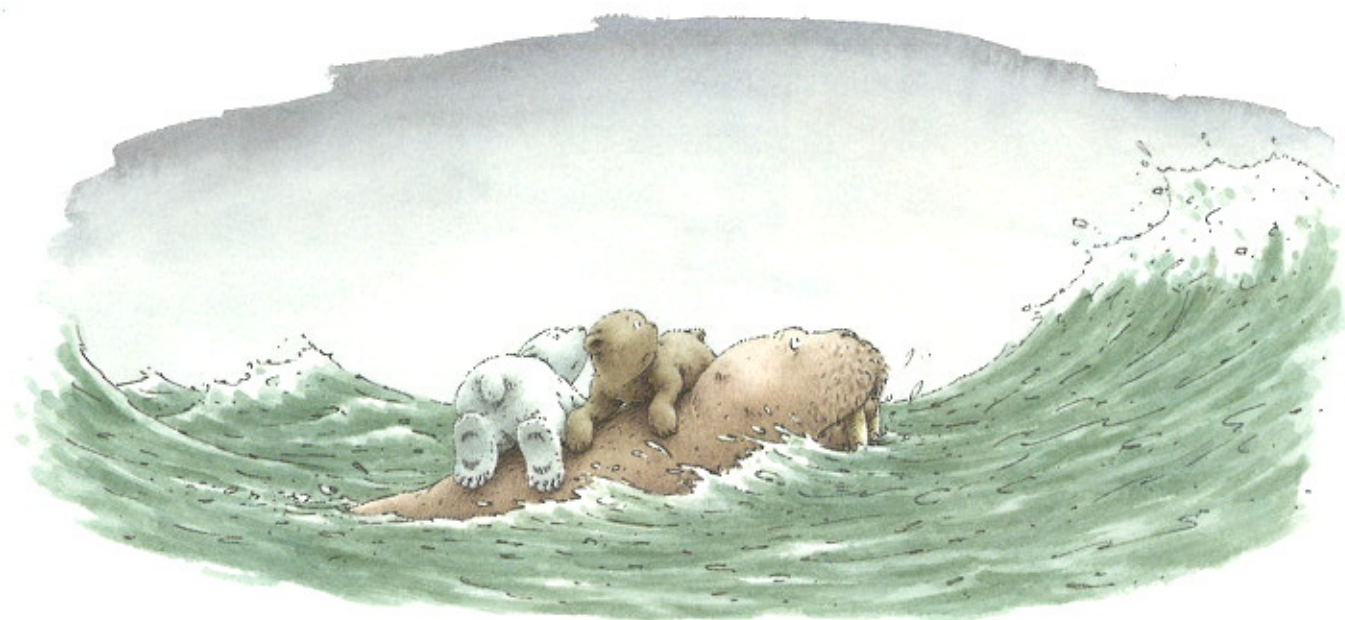


Beteuterd kijken ze op tegen hoge, stalen sluisdeuren.

‘De deur naar zee is dicht,’ zegt Walter sip.

Maar dan piepen de sluizen langzaam open. Een groot schip vaart traag de rivier op.

‘Nu!’ roept Lars. Walter zwemt zo hard als hij kan tegen de sterke stroom in. Vlak achter hen bonzen de deuren weer dicht. Dat was op het nippertje!



Nu zijn ze dan echt op zee. Er gaat toch niets boven zout water, vindt Walter. Maar de zee heeft ook zijn nadelen!

Het begint te waaien. Steeds grotere golven rollen op hen af. Walter heeft moeite om de twee beertjes boven water te houden.

‘Bang?’ vraagt hij tussen twee golven door.

‘Ik niet!’ roept Lars stoer.

‘Ik wel,’ zegt Bea.

‘Ik ook wel een beetje,’ geeft Lars nu toe.

Bea kijkt verbaasd rond als ze bij de pool aankomen. Overal niets dan sneeuw en ijs. Maar Lars en Walter vinden samen uitstekend de weg in die witte wirwar.

In de buurt van het hol van Lars nemen de twee beren afscheid van Walter. Naar zijn walrussenfamilie is het nog een flink eind zwemmen, maar hij belooft hen af en toe te komen opzoeken. Dat maakt het afscheid wat makkelijker.

‘Dag lieve Walter,’ roept Lars tenslotte en hij zwaait hem na. Bea zwaait houtherig mee. Ze glijdt en glibbert alle kanten op. Haar poten zijn nog niet gewend aan al die gladheid.

Op weg naar huis geeft Lars les in sneeuwlopen. Maar hij heeft makkelijk praten met zijn ijsberenpoten!





Wat zijn de twee grote ijsberen blij dat Lars weer terug is. En dubbel blij als hij Bea voorstelt. Die glijdt verlegen uit.

‘Bea was alleen bang dat jullie iets tegen haar bruine vacht zouden hebben,’ besluit Lars zijn verhaal.

‘Beer is beer,’ lacht vader. En moeder ijsbeer geeft haar nieuwe dochter een dikke zoen.

En zo komt het dat je op de noordpool een ongewoon stel beren kunt zien sjokken. Drie witte en één bruine die nu nooit meer uitglijdt. Nou ja, bijna nooit meer.

